

Arrest

nr. 218 739 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, evenals X, die beiden verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2019, datum waarop de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MAERTENS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster en haar dochter dienden op 19 maart 2018 een aanvraag in voor een visum om humanitaire reden of gezinshereniging, in functie van verzoeksters zoon I.M.M., die in België verblijft als erkend vluchteling.

1.2. Deze aanvragen werden op 28 september 2018 geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden:

Ten aanzien van verzoekster:

“(…)

Aangezien betrokkene zich wenst te komen vestigen bij haar broer M. M. I., kan ze niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht.

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voor waarden te stellen aan de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

De authenticiteit van het geboortecertificaat van betrokkene, opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, van het certificaat dat haar identiteit bevestigt, eveneens opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, en van het overlijdenscertificaat van de heer M. M. N., opgesteld te Mogadishu op 10.09.2017, kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Bovendien is er geen bewijs dat betrokkene gehuwd was met de heer M. M. N. Er is geen enkel bewijs dat betrokkene geïsoleerd is in het land van herkomst; in de verklaring van de persoonsgegevens die bij zijn asielaanvraag horen, haalt de referentiepersoon aan dat betrokkene en de dochter samen woonden in Qoryoley op het ogenblik van zijn vertrek. Er kan verondersteld worden dat de moeder in staat is de zorg voor zichzelf en haar dochter betrokkene op zich te nemen.

Er wordt niet aangetoond dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon in België, noch dat er enig contact onderhouden is tussen beiden. Er worden twee bewijzen van geldtransfers van de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd; de voorgelegde kopieën zijn echter zeer moeilijk leesbaar, noch de data noch de bedragen zijn leesbaar. Daarenboven vormen twee geldtransfers geen bewijs van financiële afhankelijkheid.

Daarenboven moet opgemerkt worden dat de huidige verblijfplaats van de referentiepersoon niet gekend is. Sedert 23.05.2018 staat vermeld in het Rijksregister met een voorstel tot afvoering van ambtswege. De dienst niet-Belgen van Leuven bevestigt per telefoon dat betrokkene niet meer op het opgegeven adres verblijft (vastgesteld bij diverse adrescontroles). Er werd hem een brief gestuurd op het bekende adres om contact op te nemen met de dienst niet-Belgen, maar tot nu toe heeft hij daarop niet gereageerd. Tenzij betrokkene nog reageert of zich met een ander adres meldt, zal Leuven overgaan tot het effectief afvoeren van ambtswege.

Omwille van bovenstaande vaststellingen, kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd.

(…)”

Ten aanzien van verzoeksters dochter:

“(…)”

Aangezien betrokkene zich wenst te komen vestigen bij haar broer M. M. I., kan ze niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voor waarden te stellen aan de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere

humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

De authenticiteit van het geboortecertificaat van betrokkene, opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, van het certificaat dat haar identiteit bevestigt, eveneens opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, en van het overlijdenscertificaat van haar vader, opgesteld te Mogadishu op 10.09.2017, kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Bovendien is er geen bewijs dat betrokkene gehuwd was met de heer M. M. N.

Er is geen enkel bewijs dat betrokkene geïsoleerd is in het land van herkomst; in de verklaring van de persoonsgegevens die bij zijn asielaanvraag horen, haalt de referentiepersoon aan dat betrokkene en de moeder samen woonden in Qoryoley op het ogenblik van zijn vertrek. Er kan verondersteld worden dat de moeder de zorg van betrokkene op zich neemt.

Er is geen enkel bewijs dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon in België, noch dat er enig contact onderhouden is tussen beiden. Er worden twee bewijzen van geldtransfers van de referentiepersoon aan de moeder betrokkene voorgelegd in diens visumaanvraag; de voorgelegde kopieën zijn echter zeer moeilijk leesbaar, noch de data noch de bedragen zijn leesbaar. Daarenboven vormen twee geldtransfers geen bewijs van financiële afhankelijkheid.

Er is geen enkel bewijs dat de referentiepersoon ooit de zorg voor betrokkene op zich heeft genomen of zelfs maar deels geholpen heeft in de zorg voor haar.

Daarenboven moet opgemerkt worden dat de huidige verblijfplaats van de referentiepersoon niet gekend is. Sedert 23.05.2018 staat vermeld in het Rijksregister met een voorstel tot afvoering van ambtswege.

De dienst niet-Belgen van Leuven bevestigt per telefoon dat betrokkene niet meer op het opgegeven adres verblijft (vastgesteld bij diverse adrescontroles). Er werd hem een brief gestuurd op het bekende adres om contact op te nemen met de dienst niet-Belgen, maar tot nu toe heeft hij daarop niet gereageerd. Tenzij betrokkene nog reageert of zich met een ander adres meldt, zal Leuven overgaan tot het effectief afvoeren van ambtswege.

Omwille van bovenstaande vaststellingen, kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, voor zover dat het beroep werd ingediend door I.M.M.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de tweede verzoeker, I.M.M., de referentiepersoon is in de huidige zaak, die eerste verzoekster en haar dochter wensen te vervoegen in België. Tweede verzoeker heeft zelf geen visum aangevraagd en is dan ook niet degene tot wie de bestreden beslissingen gericht zijn. De verwerende partij dient dan ook te worden bijgetreden waar zij aanvoert dat tweede verzoeker niet beschikt over het vereiste en rechtstreeks belang bij het beroep. Voor zover het beroep werd ingediend door I.M.M., is het dan ook onontvankelijk.

2.2. De verwerende partij voert een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid aan omdat de dochter van eerste verzoekster minderjarig is en niet beschikt over de vereiste handelingsbekwaamheid om zelf een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Eerste verzoekster toont evenmin aan dat zij door de vader van het kind gemachtigd werd om in naam van beide ouders het beroep in te dienen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verwerende partij geen bepaling aanduidt waaruit blijkt dat op straffe van niet-ontvankelijkheid de ouders, wanneer ze namens een van hun minderjarige kinderen een beroep tot nietigverklaring indienen, uitdrukkelijk dienen te vermelden dat zij optreden als wettelijke vertegenwoordigers van het kind. Artikel 39/69, §1, 1°, wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt hieromtrent enkel dat het verzoekschrift de naam, nationaliteit, woonplaats van de verzoekende partij, en het kenmerk van haar dossier moet bevatten.

Wel is het zo dat de hoedanigheid waarin men optreedt voldoende duidelijk moet zijn, zodat de Raad en de verwerende partij eenduidig kunnen vaststellen namens wie en in welke hoedanigheid het beroep werd ingediend.

In casu vermeldt het verzoekschrift duidelijk dat het verzoekschrift werd ingediend voor eerste verzoekster en voor haar minderjarige dochter L.M.M. Op grond hiervan kan zonder twijfel worden

vastgesteld dat verzoekster de bedoeling heeft in eigen naam een beroep in te stellen en dat het ook de bedoeling is een beroep in te stellen namens haar minderjarige dochter L.M.M. Eerste verzoekster heeft zonder twijfel de bedoeling daarbij op te treden als wettelijke vertegenwoordigster van haar dochter.

Met betrekking tot de vraag of eerste verzoekster het ouderlijk gezag kon uitoefenen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier (verklaring DVZ van I.M.M. in het kader van de asielprocedure, vraag 13) dat verzoeksters echtgenoot, de vader van het kind, is overleden. Hieruit volgt dat eerste verzoekster wel degelijk alleen het ouderlijk gezag uitoefent en bevoegd is om het ouderlijk gezag uit te oefenen (artikel 376, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek). Er blijkt ook dat de verwerende partij excepties opwerpt zonder dat zij haar eigen dossier gelezen heeft. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep :

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Eerste en enige middel:

- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- *Schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*
- *Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.*

Doordat de bestreden beslissing, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt:

"De authenticiteit van het geboortecertificaat van betrokkene, opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, van het certificaat dat haar identiteit bevestigt, eveneens opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, en van het overlijdenscertificaat van de heer M. M. N., opgesteld te Mogadishu op 10.09.2017, kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Bovendien is er geen bewijs dat betrokkene gehuwd was met de heer M. M. N. Er is geen enkel bewijs dat betrokkene geïsoleerd is in het land van herkomst; in de verklaring van de persoonsgegevens die bij zijn asielaanvraag horen, haalt de referentiepersoon aan dat betrokkene en de dochter samenwoonden in Qoryoley op het ogenblik van zijn vertrek. Er kan verondersteld worden dat de moeder in staat is de zorg voor zichzelf en haar dochter op zich te nemen.

Er wordt niet aangetoond dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon in België, noch dat er enig contact onderhouden is tussen beiden. Er worden twee bewijzen van geldtransfers van de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd; de voorgelegde kopieën zijn echter zeer moeilijk leesbaar, noch de data noch de bedragen zijn leesbaar. Daarenboven vormen twee geldtransfers geen bewijs van financiële afhankelijkheid."

Terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Dat verzoekers alle mogelijke bewijzen hebben geleverd om de band van afhankelijkheid tussen I. M. M. en zijn moeder en minderjarige zus aan te tonen. Zo konden zij officiële geboorteaktes voorleggen, een officiële overlijdensakte van N. M. M. (de vader van I. en L.), en ook bewijzen dat er verschillende geldtransfers zijn gebeurd van I. naar zijn moeder en zus.

Dat de motivatie van de verwerende partij om de visumaanvraag van verzoekers af te wijzen er eigenlijk op neerkomt dat de door verzoekers neergelegde aktes, nochtans ondertekend en geofficialiseerd door

vertegenwoordigers van de Somalische Federale Republiek, niet geverifieerd kunnen worden en dus ook niet geaccepteerd kunnen worden als bewijsstuk.

Dat verzoekers alles hebben gedaan wat mogelijk was om hun onderlinge band van afhankelijkheid aan te tonen. Zij hebben allen de Somalische nationaliteit en moeten dus gebruik maken van Somalische overheidsinstanties om officiële documenten vast te krijgen. Wanneer de verwerende partij argumenteert dat deze Somalische documenten, met handtekeningen en stempels van de Somalische overheid, niet verifieerbaar zijn, gaat zij voorbij aan het gegeven dat het in die context voor Somaliërs onmogelijk wordt om nog bewijzen te leveren van de situatie in hun thuisland aangezien de authenticiteit van Somalische documenten steeds in twijfel getrokken wordt door de DVZ. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde zeer recent nog een soortgelijke beslissing van de DVZ betreffende de afwijzing van een visumaanvraag voor de echtgenote van een erkende Somalische vluchteling vanuit Oeganda (RW nr. 188 795 van 22 juni 2017, stuk 3 in bijlage):

"In zoverre verweerder wijst op het gegeven dat verzoeker een onmogelijkheid tot het voorleggen van "andere geldige bewijzen" niet heeft aangetoond, dient de Raad evenwel te wijzen op het door verweerder zelf in de bestreden beslissing op algemene wijze gestelde dat geen zekerheid kan worden verkregen omtrent de authenticiteit van documenten uit Somalië nu de regering van dit land door België niet wordt erkend. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aanvraag stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik verbleef in Kampala, Oeganda en dit als asielzoeker. Hij legde zo bij de aanvraag een tijdelijk identiteitsdocument voor als asielzoeker wiens asielaanvraag in onderzoek is. De Raad dient vast te stellen dat verweerder noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen duidt waarom in deze omstandigheden waarin op algemene wijze wordt geoordeeld dat de authenticiteit van documenten uit Somalië niet is gegarandeerd en waarin zowel verzoeker als mevrouw K. A. M. net bescherming zoeken tegen de Somalische overheid en niet blijkt dat van hen in deze situatie in redelijkheid kan worden verwacht dat zij zich richten tot deze overheid minstens zich begeven naar het Somalische grondgebied voor het bekomen van de bedoelde "andere geldige bewijzen" dan niet of onvoldoende het bewijs is geleverd van het gegeven dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om officiële documenten dan wel "andere geldige bewijzen" van de huwelijksband voor te leggen. Minstens acht de Raad het kennelijk onredelijk om in deze situatie zonder meer te oordelen dat niet is aangetoond dat geen geldige wijzen in dit verband kunnen worden voorgelegd."

Dat de verwerende partij weliswaar motiveert waarom zij de visumaanvraag van verzoekers afwijst, maar dat deze motivatie allesbehalve afdoende is. Er is een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht aanwezig. Het gegeven dat Somalische documenten moeilijk verifieerbaar zijn op hun authenticiteit is in het licht van de materiële motivatieplicht niet afdoende om te motiveren dat verzoekers neergelegde stukken niet aanvaard kunnen worden als bewijs. Een Somaliër heeft door zijn nationaliteit nu eenmaal geen andere keuze dan zich te beroepen op Somalische documenten. Wanneer de verwerende partij nu op zeer veralgemenende wijze stelt dat deze documenten niet verifieerbaar zijn louter omdat ze uit Somalië komen, zonder te motiveren waarom de specifieke documenten die door verzoekers werden neergelegd niet als authentiek kunnen worden beschouwd, gaat zij volledig voorbij aan de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekers overigens nog een document wensen neer te leggen dat ondertekend werd door de voorzitter van de regionale rechtbank van de Somalische regio Banadir (stuk 4 in bijlage). Hierin wordt officieel vermeld dat F. Y. W. een weduwe is.

Dat I. M. M. als referentiepersoon wel degelijk een adres heeft in België en hier ook een bewijs van toevoegt aan dit verzoekschrift (stuk 5 in bijlage).

Dat het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, bepaalt dat een overheid bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar moet afwegen.

Dat het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het volgende bepaalt:

"De mate van inbreuk op het individueel belang vanuit een bepaalde maatregel moet proportioneel zijn ten opzichte van het beoogde legitieme doel van die maatregel. In het bijzonder dient de inbreuk nooit groter te zijn dan noodzakelijk is voor het beoogde doel."

Dat de nadelige individuele gevolgen van het overheidsbesluit, namelijk dat verzoekers geen gezin kunnen vormen en dat F. Y. W. en L. M. M. in erbarmelijke omstandigheden achterblijven in een Ethiopisch vluchtelingenkamp, veel zwaarder doorwegen in vergelijking met het algemeen belang van het besluit. De bestreden beslissing heeft slechts tot doel om zeer hypothetische en op niets gebaseerde frauduleuze praktijken in hoofde van verzoekers te voorkomen, terwijl de individuele nadelen voor zowel de erkende vluchteling I. M. M. als voor zijn achtergebleven moeder en zus van de allerhoogste orde zijn.

Dat de inbreuk op de individuele rechten van verzoekers veel groter is dan noodzakelijk voor het beoogde doel, en dat de verwerende partij hierdoor het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel schendt. Het komt erop neer dat er in de bestreden beslissing meer belang wordt gehecht aan de kleine kans dat verzoekers niet daadwerkelijk financieel afhankelijk zouden zijn van hun referentiepersoon in België, dan aan het risico dat verzoekers lopen om als Somalische vluchtelingen in Ethiopië te maken te krijgen met menonwaardige omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 EVRM.

Dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM het volgende bepalen:

Art. 3

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Art. 8

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat verzoekers wel degelijk het risico lopen om te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM als zij hun als vluchteling referentiepersoon niet kunnen vervoegen in België. De verwerende partij mag wel aanhalen dat I. M. M. tijdens zijn asielaanvraag inderdaad gezegd heeft dat zijn moeder en zus samenwoonden in het Somalische Qoryoley, intussen is deze situatie drastisch veranderd. Zij zijn Somalië ontvlucht en leven momenteel in erbarmelijke omstandigheden in buurland Ethiopië (stuk 6 in bijlage).

Dat verzoekers duidelijk hebben aangegeven dat zij allen deel uitmaken van hetzelfde gezin en al wat in hun mogelijkheden lag hebben gedaan om hiervan bewijzen te leveren bij de Belgische diplomatieke post in Addis Abeba.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de beslissing om geen humanitaire visa af te leveren, baseert op de volgende overwegingen:

(i) Verzoekster en haar dochter komen niet in aanmerking voor gezinshereniging in de zin van artikel 10 van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt bijgevolg behandeld als een aanvraag met het oog op het bekomen van een humanitair visum;

(ii) De authenticiteit van het geboortecertificaat van betrokkene, opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, van het certificaat dat haar identiteit bevestigt, eveneens opgesteld te Mogadishu op 25.10.2017, en van het overlijdenscertificaat van de heer M. M. N., opgesteld te Mogadishu op 10.09.2017, kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om

gelegaliseerd te worden. Bovendien is er geen bewijs dat betrokkene gehuwd was met de heer M. M. N.;

(iii) Er is geen enkel bewijs dat betrokkene geïsoleerd is in het land van herkomst; in de verklaring van de persoonsgegevens die bij zijn asielaanvraag horen, haalt de referentiepersoon aan dat betrokkene en de dochter samen woonden in Qoryoley op het ogenblik van zijn vertrek. Er kan verondersteld worden dat de moeder in staat is de zorg voor zichzelf en haar dochter op zich te nemen;

(iv) Er wordt niet aangetoond dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon in België, noch dat er enig contact onderhouden is tussen beiden. Er worden twee bewijzen van geldtransfers van de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd; de voorgelegde kopieën zijn echter zeer moeilijk leesbaar, noch de data, noch de bedragen zijn leesbaar. Daarenboven vormen twee geldtransfers geen bewijs van financiële afhankelijkheid.

(v) Daarenboven moet opgemerkt worden dat de huidige verblijfplaats van de referentiepersoon niet gekend is. Sedert 23.05.2018 staat vermeld in het Rijksregister met een voorstel tot afvoering van ambtswege. De dienst niet-Belgen van Leuven bevestigt per telefoon dat betrokkene niet meer op het opgegeven adres verblijft (vastgesteld bij diverse adrescontroles). Er werd hem een brief gestuurd op het herkende adres om contact op te nemen met de dienst niet-Belgen, maar tot nu toe heeft hij daarop niet gereageerd. Tenzij betrokkene nog reageert of zich met een ander adres meldt, zal Leuven overgaan tot het effectief afvoeren van ambtswege.

Verzoeksters uiten in het middel kritiek op het feit dat de Somalische documenten niet als bewijskrachtig worden aanvaard. Daarnaast betwisten ze het motief met betrekking tot de woonplaats van I.M.M.

De Raad dient evenwel op te merken dat de bestreden beslissingen niet enkel steunen op deze motieven, maar daarnaast nog andere motieven vermelden, door verzoeksters niet betwist. Vooreerst werd vastgesteld dat verzoeksters zich niet kunnen beroepen op het recht op gezinshereniging, voorzien bij artikel 10 van de vreemdelingenwet. De aanvragen worden aldus beschouwd als een vraag om een humanitair visum. Vermits verzoeksters' aanvragen ingediend werden om de zoon, resp. broer I.M.M., in België te vervoegen, moeten de beslissingen beoordeeld worden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad herinnert er in dit verband aan dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Uit de hierboven vernoemde motieven (iii) en (iv) blijkt dat verzoeksters samenwoonden in Qoryoley op het ogenblik van het vertrek van I.M.M. Verzoeksters bleken in staat de zorg voor zichzelf op te nemen. Er werden evenmin bewijzen van contact tussen hen neergelegd, noch van financiële afhankelijkheid. Deze motieven worden in het verzoekschrift niet betwist. De beoordeling dat er geen bijkomende vorm van afhankelijkheid werd aangetoond, is afdoende in het licht van artikel 8 van het EVRM en vormt een antwoord op de motieven van de aanvraag. Verzoeksters tonen evenmin aan waarom deze beoordeling disproportioneel zou zijn.

Waar verzoeksters de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, voeren verzoeksters geen enkel concreet element aan waaruit een dergelijk risico kan blijken. Bovendien blijkt uit de visumaanvragen niet dat zij zich hebben beroepen op elementen in verband met deze verdragsbepaling. De verwerende partij diende hierover dan ook niet te motiveren.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT